

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

15. září 2022*

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v občanských věcech – Řízení o evropském platebním rozkazu – Nařízení č. 1896/2006 – Článek 16 odst. 2 – Lhůta 30 dnů k podání odporu proti evropskému platebnímu rozkazu – Článek 20 – Přezkumné řízení – Článek 26 – Použití vnitrostátního práva na procesní otázky, které nejsou výslovně upraveny tímto nařízením – Pandemie covidu-19 – Vnitrostátní právní úprava, která stanovila přerušení procesních lhůt v občanských věcech po několik týdnů“

Ve věci C-18/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko) ze dne 27. listopadu 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 12. ledna 2021, v řízení

Uniq Versicherungen AG

proti

VU,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Jürimäe (zpravodajka), předsedkyně senátu, K. Lenaerts, předseda Soudního dvora vykonávající funkci soudce třetího senátu, N. Jääskinen, M. Safjan a N. Piçarra, soudci,

generální advokát: A. M. Collins,

vedoucí soudní kanceláře: M. Krausenböck, administrátorka,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. ledna 2022,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Uniq Versicherungen AG S. Holterem, Rechtsanwalt, a S. Pechlofem, zmocněncem,
- za VU M. Brandtem, Rechtsanwalt,
- za rakouskou vládu A. Poschem, E. Samoilovou, U. Scheuer a J. Schmoll, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

- za řeckou vládu S. Charitaki, V. Karra a A. Magrippi, jako zmocněnkyněmi,
- za Evropskou komisi M. Heller a I. Zaloguinem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 31. března 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 20 a 26 ve spojení s čl. 16 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu (Úř. věst. 2006, L 399, s. 1), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2421 ze dne 16. prosince 2015 (Úř. věst. 2015, L 341, s. 1) (dále jen „nařízení č. 1896/2006“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Uniqua Versicherungen AG, rakouskou pojišťovnou, a VU, německým státním příslušníkem, ve věci výkonu evropského platebního rozkazu, který mu byl doručen.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 8, 9, 18 a 24 odůvodnění nařízení č. 1896/2006 znějí takto:
 - „(8) Z toho vyplývající překážky, které v přeshraničních případech brání přístupu k účinné spravedlnosti, jakož i narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu, které je důsledkem nerovnováhy ve fungování procesních prostředků dostupných věřitelům v různých členských státech, vedou k potřebě právní úpravy Společenství zaručující rovné podmínky věřitelům i dlužníkům v celé Evropské unii.
 - (9) Účelem tohoto nařízení je zavedením řízení o evropském platebním rozkazu zjednodušit a urychlit řízení o sporech v přeshraničních případech týkajících se nesporných peněžních nároků a snížit náklady na ně a umožnit volný pohyb evropských platebních rozkazů ve všech členských státech stanovením minimálních norem, díky jejichž dodržování bude zbytečné zahajovat v členském státě výkonu jakékoli mezitímní řízení před uznáním a výkonem.
- [...]
- (18) V evropském platebním rozkazu by měl být žalovaný informován, že má možnost žalobci zaplatit určenou částku, nebo chce-li nárok popřít, podat ve lhůtě 30 dní odpor. Vedle úplných informací o uplatněném nároku poskytnutých žalobcem by žalovaný měl být poučen o právním významu evropského platebního rozkazu a zejména o důsledcích nepopření nároku.

[...]

(24) Podáním odporu ve lhůtě by mělo být řízení o evropském platebním rozkazu ukončeno, což by mělo vést k automatickému převedení věci do běžného občanského soudního řízení, pokud žalobce výslovně nepožádá, aby v takovém případě řízení skončilo. Pro účely tohoto nařízení by se pojem „běžné občanské soudní řízení“ neměl nezbytně vykládat ve významu, který má podle vnitrostátního práva.“

4 Článek 1 tohoto nařízení stanoví:

„1. Účelem tohoto nařízení je:

a) zavedením řízení o evropském platebním rozkazu zjednodušit a urychlit soudní řízení týkající se nesporných peněžních nároků v přeshraničních případech a snížit náklady na ně;

a

b) umožnit volný pohyb evropských platebních rozkazů ve všech členských státech stanovením minimálních norem, díky jejichž dodržování je zbytečné zahajovat v členském státě výkonu jakékoli mezitímní řízení před uznáním a výkonem.

2. Toto nařízení nebrání žalobci uplatňovat nárok ve smyslu článku 4 s využitím jiného řízení, které je k dispozici podle práva členského státu nebo práva Společenství.“

5 Článek 12 odst. 3 uvedeného nařízení stanoví:

„V evropském platebním rozkazu bude žalovaný poučen, že má možnost

a) zaplatit žalobci částku uvedenou v rozkazu, nebo

nebo

b) napadnout rozkaz podáním odporu u soudu původu do 30 dnů ode dne, kdy mu byl rozkaz doručen.“

6 Článek 16 téhož nařízení, nadepsaný „Odpor proti evropskému platebnímu rozkazu“, ve svých odstavcích 1 a 3 stanoví:

„1. Proti evropskému platebnímu rozkazu může žalovaný podat odpor u soudu původu za použití vzorového formuláře F uvedeného v příloze VI, který obdrží spolu s evropským platebním rozkazem.

2. Odpor musí být odeslán do 30 dnů od doručení rozkazu žalovanému.

3. Žalovaný v odporu uvede, že nárok popírá, aniž by musel uvádět důvody.“

7 Článek 17 nařízení č. 1896/2006, nadepsaný „Důsledky podání odporu“, stanoví:

„1. Je-li odpor podán ve lhůtě stanovené v čl. 16 odst. 2, pokračuje řízení před příslušnými soudy členského státu původu, pokud žalobce výslovně nepožádal, aby v takovém případě řízení skončilo. Řízení pokračuje v souladu s pravidly:

a) evropského řízení o drobných nárocích stanoveného v nařízení [Evropského parlamentu a Rady] (ES) č. 861/2007 [ze dne 11. července 2007, kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích (Úř. věst. 2007, L 199, s. 1)], pokud lze toto řízení použít; nebo

b) jakéhokoli příslušného vnitrostátního občanskoprávní[ho] řízení.

2. Neuvedl-li žalobce, které z řízení uvedených v odst. 1 písm. a) a b) si přeje u svého nároku uplatňovat v následném řízení, pokud žalovaný podá odpor, nebo přeje-li si uplatňovat evropské řízení o drobných nárocích stanovené v nařízení (ES) č. 861/2007, u nároku, který nespadá do oblasti působnosti uvedeného nařízení, změní se řízení na příslušné vnitrostátní občanskoprávní řízení, ledaže si žalobce takovouto změnu výslovně nepřeje.

3. Pokud žalobce uplatnil svůj nárok pomocí řízení o evropském platebním rozkazu, není tím dotčeno jeho postavení podle vnitrostátního práva v následném občanském soudním řízení.

4. Změna na občanskoprávní řízení ve smyslu odst. 1 písm. a) a b) se řídí právem členského státu původu.

5. Žalobce je informován o tom, zda žalovaný podal odpor, a o změně na občanskoprávní řízení ve smyslu odstavce 1.“

8 Článek 20 nařízení č. 1896/2006, nadepsaný „Přezkum ve výjimečných případech“, stanoví:

„1. Po uplynutí lhůty stanovené v čl. 16 odst. 2 má žalovaný právo požádat o přezkum evropského platebního rozkazu u příslušného soudu v členském státě původu, pokud

a) i) byl platební rozkaz doručen některým ze způsobů uvedených v článku 14,

a

ii) doručení nebylo provedeno dostatečně včas, aby bylo žalovanému umožněno připravit si obhajobu, a to bez jakéhokoli zavinění z jeho strany,

nebo

b) žalovaný nemohl popřít nárok z důvodu vyšší moci nebo mimořádných okolností, které nezavinil,

pokud v obou případech jedná neprodleně.

2. Po uplynutí lhůty stanovené v čl. 16 odst. 2 má žalovaný rovněž právo požádat o přezkum evropského platebního rozkazu u příslušného soudu v členském státě původu, pokud byl platební rozkaz s ohledem na požadavky stanovené tímto nařízením zjevně vydán chybně nebo z důvodu jiných výjimečných okolností.

3. Pokud soud odmítne žádost žalovaného s odůvodněním, že není splněn žádný z důvodů pro přezkum uvedených v odstavcích 1 a 2, zůstává evropský platební rozkaz v platnosti.

Pokud soud rozhodne, že přezkum je oprávněný na základě některého z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2, je evropský platební rozkaz od počátku neplatný.“

9 Článek 26 tohoto nařízení, nadepsaný „Vztah k vnitrostátnímu procesnímu právu“, stanoví:

„Veškeré procesní otázky, jež nejsou konkrétně upraveny tímto nařízením, se řídí vnitrostátním právem.“

Rakouské právo

10 Článek 1 odst. 1 COVID-19-Justiz-Begleitgesetz (spolkový zákon upravující doprovodná opatření v souvislosti s covidem-19 v justici, dále jen „rakouský zákon o covidu-19“) ze dne 21. března 2020 (BGBl. I Nr 16/2020), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „rakouský zákon o covidu-19“), stanovil, že v soudních řízeních v občanských věcech se všechny procesní lhůty, které začaly běžet po 21. březnu 2020 nebo které k tomuto datu ještě neuplynuly, přerušují do 30. dubna 2020 a začínají znovu běžet dne 1. května 2020.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 11 Dne 6. března 2020 vydal Bezirksgericht für Handelssachen Wien (Obvodní soud pro obchodní věci ve Vídni, Rakousko) na návrh společnosti Unique Versicherungen evropský platební rozkaz, který byl VU, fyzické osobě s bydlištěm v Německu, doručen dne 4. dubna 2020. Pan VU proti němu podal odpor dopisem odeslaným dne 18. května 2020. Tento soud zamítl odpor, který VU podal, z důvodu, že nebyl podán ve lhůtě 30 dnů stanovené v čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1896/2006.
- 12 Handelsgericht Wien (obchodní soud ve Vídni, Rakousko), který je odvolacím soudem, tento platební rozkaz zrušil na základě čl. 1 odst. 1 rakouského zákona o covidu-19.
- 13 Společnost Uniqua Versicherungen podala proti rozhodnutí Handelsgericht Wien (obchodní soud ve Vídni) opravný prostředek „Revision“ k Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko), který je předkládajícím soudem v této věci.
- 14 Tento soud zdůrazňuje, že čl. 1 odst. 1 rakouského zákona o covidu-19 představuje odpověď na situaci, kdy z důvodu nemoci jak zaměstnanců soudu, tak soudních úředníků nebo účastníků řízení nebo z důvodu přijatých opatření nebylo dodržení procesních lhůt vždy možné.
- 15 Podle předkládajícího soudu existují v rakouské právní nauce protichůdné názory na to, zda tato vnitrostátní právní úprava může být použita na lhůtu pro podání odporu proti evropskému platebnímu rozkazu, která je v čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1896/2006 stanovena na 30 dnů, nebo zda článek 20 tohoto nařízení vylučuje použití uvedené vnitrostátní právní úpravy na lhůtu pro podání odporu.
- 16 Část rakouské právní nauky tvrdí, že článek 20 uvedeného nařízení stanoví možnost přezkumu evropského platebního rozkazu, který může vést ke zrušení tohoto platebního rozkazu, zejména v případech vyšší moci nebo mimořádných okolností, jako je krize související s onemocněním

covid-19. Podle tohoto názoru není přípustné se odvolávat na vnitrostátní právo za účelem zohlednění takového případu, jelikož tento případ je vyčerpávajícím způsobem upraven tímto nařízením.

- 17 Podle jiného názoru zastávaného v právní nauce nebrání článek 20 nařízení č. 1896/2006 použití takové vnitrostátní právní úpravy, jako je čl. 1 odst. 1 rakouského zákona o covidu-19. Článek 16 odst. 2 tohoto nařízení totiž upravuje pouze délku lhůty pro podání odporu, zatímco otázka případného přerušování této lhůty není unijním právem upravena. Je tedy třeba použít článek 26 uvedeného nařízení, který odkazuje na vnitrostátní právo v případě jakékoli procesní otázky, kterou toto nařízení výslovně neupravuje. Z tohoto hlediska je cílem článku 20 nařízení č. 1896/2006 pouze zajistit spravedlnost v konkrétních případech a neobsahuje obecná ustanovení upravující výjimečnou situaci, jako je krize související s covidem-19.
- 18 Za těchto podmínek se Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být články 20 a 26 [nařízení č. 1896/2006] vykládány v tom smyslu, že tato ustanovení brání přerušování běhu lhůty 30 dnů pro podání odporu proti evropskému platebnímu rozkazu stanovené v čl. 16 odst. 2 tohoto nařízení na základě § 1 odst. 1 [rakouského zákona o covidu-19], podle něhož se v občanskoprávních řízeních běh všech procesních lhůt, u nichž rozhodná událost nastala po 21. březnu 2020 nebo které do této doby ještě neuplynuly, přerušuje do 30. dubna 2020 a tyto lhůty začínají nově běžet dnem 1. května 2020?“

K předběžné otázce

- 19 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda články 16, 20 a 26 nařízení č. 1896/2006 musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby se vnitrostátní právní úprava, která byla přijata v době vypuknutí pandemie covidu-19 a přerušila po dobu přibližně pěti týdnů procesní lhůty v občanskoprávních věcech, použila na lhůtu 30 dnů stanovenou v čl. 16 odst. 2 tohoto nařízení, kterou má žalovaný k podání odporu proti evropskému platebnímu rozkazu
- 20 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z bodu 9 odůvodnění a z čl. 1 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení vyplývá, že jeho cílem je zejména zavedením řízení o evropském platebním rozkazu zjednodušit a urychlit řízení o sporech v přeshraničních případech týkajících se nesporných peněžních nároků a snížit náklady na ně.
- 21 Toto jednotné a zjednodušené řízení není kontradiktorní. Žalovaný se totiž o vydání evropského platebního rozkazu dozví až v okamžiku, kdy je mu tento rozkaz doručen. Jak vyplývá z čl. 12 odst. 3 nařízení č. 1896/2006, až v tomto okamžiku je poučen, že má možnost zaplatit žalobci částku uvedenou v rozkazu nebo napadnout rozkaz podáním odporu u soudu původu (rozsudek ze dne 13. června 2013, Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, bod 29).
- 22 Článek 16 odst. 1 tohoto nařízení v tomto ohledu upřesňuje, že žalovaný může podat odpor proti evropskému platebnímu rozkazu u soudu původu. Odstavec 2 tohoto článku dodává, že odpor musí být odeslán do 30 dnů od doručení rozkazu žalovanému.
- 23 Jak uvádí článek 17 nařízení č. 1896/2006 ve spojení s bodem 24 odůvodnění tohoto nařízení, žalovaný může podáním odporu ve stanovené lhůtě ukončit řízení o evropském platebním rozkazu, což vede k automatickému přechodu věci do režimu evropského řízení o drobných

nárocích podle nařízení č. 861/2007 nebo do jakéhokoli příslušného vnitrostátního občanskoprávního řízení, pokud žalobce výslovně nepožádal, aby v takovém případě řízení skončilo.

- 24 Tato možnost podání odporu má kompenzovat skutečnost, že systém zavedený nařízením č. 1896/2006 nestanoví účast žalovaného v řízení o evropském platebním rozkazu, tím, že mu umožňuje popřít nárok po vydání evropského platebního rozkazu (rozsudek ze dne 13. června 2013, *Goldbet Sportwetten*, C-144/12, EU:C:2013:393, bod 30). Tato fáze řízení je tedy nezbytná pro zajištění dodržování práva na obhajobu, které je zakotveno v čl. 47 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie.
- 25 Řízení o odporu je doplněno právem žalovaného požádat o přezkum evropského platebního rozkazu po uplynutí lhůty pro podání odporu. Tento přezkum však může proběhnout, jak uvádí samotný název článku 20 tohoto nařízení, pouze ve „výjimečných případech“ (rozsudek ze dne 22. října 2015, *Thomas Cook Belgium*, C-245/14, EU:C:2015:715, bod 29).
- 26 Pokud jde konkrétně o čl. 20 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1896/2006, tento článek stanoví, že evropský platební rozkaz může být přezkoumán, pokud nedodržení lhůty 30 dnů pro podání odporu stanovené v čl. 16 odst. 2 tohoto nařízení bylo způsobeno vyšší mocí nebo mimořádnými okolnostmi, které žalovanému zabránily podat odpor v této lhůtě.
- 27 Jak vyplývá ze znění čl. 20 odst. 1 písm. b), k tomu, aby byl žalovaný oprávněn podat žádost o přezkum evropského platebního rozkazu podle tohoto ustanovení, je nezbytné, aby byly splněny tři kumulativní podmínky, a to zaprvé existence mimořádných okolností nebo vyšší moci, v jejichž důsledku nemohl žalovaný popřít nárok ve lhůtě stanovené za tímto účelem, zadruhé neexistence jakéhokoli zavinění ze strany žalovaného a zatřetí podmínka, že žalovaný jednal neprodleně (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 21. března 2013, *Novontech-Zala*, C-324/12, EU:C:2013:205, bod 24).
- 28 Pokud jde dále o systematiku nařízení č. 1896/2006, z čl. 1 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení vykládaného ve světle bodu 9 jeho odůvodnění vyplývá, že uvedené nařízení odpovídá „minimálním normám“ stanoveným pro zajištění volného pohybu evropských platebních rozkazů. Toto nařízení tedy zavádí jednotný nástroj pro vymáhání nároků, který zajišťuje stejné podmínky věřitelům i dlužníkům v celé Unii a zároveň stanoví použití procesního práva členských států na veškeré procesní otázky, které nejsou konkrétně upraveny tímto nařízením (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. března 2016, *Flight Refund*, C-94/14, EU:C:2016:148, bod 53).
- 29 Na otázky předkládajícího soudu je třeba odpovědět ve světle těchto úvah.
- 30 V projednávané věci si tento soud klade otázku, zda článek 26 nařízení č. 1896/2006 umožňuje uplatnit na třicetidenní lhůtu stanovenou v čl. 16 odst. 2 tohoto nařízení pro podání odporu proti evropskému platebnímu rozkazu vnitrostátní právní úpravu, která z důvodu pandemie covidu-19 přerušila na dobu přibližně pěti týdnů procesní lhůty v občanských věcech, nebo zda má být naopak čl. 20 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení vykládán v tom smyslu, že taxativně upravuje procesní práva žalovaného za takových výjimečných okolností, jako jsou okolnosti související s pandemií covidu-19, tak, že se článek 26 téhož nařízení nepoužije.

- 31 V tomto ohledu je zajisté možné, že žalovanému v řízení o evropském platebním rozkazu bylo zabráněno podat odpor proti tomuto rozkazu kvůli mimořádným okolnostem souvisejících s pandemií covidu-19. V takovém případě má nárok, pokud jsou splněny všechny podmínky stanovené v čl. 20 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1896/2006 a připomenuté v bodě 27 tohoto rozsudku, požádat o přezkum uvedeného rozkazu u příslušného soudu členského státu původu.
- 32 Soudní dvůr však již rozhodl, že vzhledem k tomu, že unijní normotvůrce zamýšlel omezit přezkumné řízení na výjimečné situace, musí být toto ustanovení nutně vykládáno restriktivně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. října 2015, *Thomas Cook Belgium*, C-245/14, EU:C:2015:715, bod 31). Jak vyplývá ze samotného znění uvedeného ustanovení, zejména z podmínky neexistence zavinění na straně žalovaného, mimořádné okolnosti uvedené v tomto ustanovení odpovídají okolnostem vlastním individuální situaci dotčeného žalovaného. V souvislosti s pandemií covidu-19 se jedná např. o situaci, kdy by nemoc nebo hospitalizace dotyčné osoby v souvislosti s tímto koronavirem zabránila tomu, aby uplatnila své právo podat odpor ve lhůtě stanovené za tímto účelem.
- 33 Článek 20 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1896/2006 se naproti tomu nemá použít na takové mimořádné okolnosti systémové povahy, jako jsou okolnosti související se vznikem pandemie covidu-19, které obecně ovlivnily fungování soudů a výkon spravedlnosti těmito soudy, přičemž součinnost těchto soudů je podle čl. 12 odst. 3 písm. b) a čl. 16 odst. 1 tohoto nařízení nezbytná k tomu, aby žalovaný mohl účinně uplatnit své právo podat ve stanovené lhůtě odpor proti evropskému platebnímu rozkazu, který mu byl doručen.
- 34 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak bylo zdůrazněno v bodě 28 tohoto rozsudku, nařízení č. 1896/2006 neprovádí úplnou harmonizaci všech aspektů řízení o evropském platebním rozkazu. V souladu se svým článkem 26 totiž stanoví, že na všechny procesní otázky, které nejsou uvedeným nařízením výslovně upraveny, se použije procesní právo členských států.
- 35 I když články 16 a 20 tohoto nařízení přiznávají právo žalovanému, aby podal odpor proti evropskému platebnímu rozkazu, který mu byl doručen, tím, že harmonizuje řadu takových aspektů tohoto práva, jako jsou formální náležitosti a lhůty pro výkon uvedeného práva, počátek běhu této lhůty, jakož i výjimky, kdy po uplynutí uvedené lhůty žalovaný může požádat o přezkum tohoto evropského platebního rozkazu, tyto články ani žádné jiné ustanovení uvedeného nařízení naproti tomu neupravují další aspekty, jako jsou důvody přerušení nebo zastavení této lhůty *během jejího plynutí*. V souladu s článkem 26 téhož nařízení mohou členské státy upravit tyto posledně uvedené aspekty, a tedy doplnit procesní aspekty, které nejsou upraveny články 16 a 20 nařízení č. 1896/2006.
- 36 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je však třeba uvést, že i když v případě neexistence unijních pravidel v dané oblasti přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu, aby tuto úpravu stanovil v souladu se zásadou procesní autonomie, platí to pouze za podmínky, že tato procesní pravidla nejsou méně příznivá než pravidla upravující podobné situace podle vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti) a že v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právem (zásada efektivity) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2021, *Randstad Italia*, C-497/20, EU:C:2021:1037, bod 58 a citovaná judikatura).
- 37 Pokud jde zprv o dodržení zásady rovnocennosti, ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že § 1 odst. 1 rakouského zákona o covidu-19 se použije bez rozdílu na všechny procesní lhůty v občanských věcech, a to bez ohledu na právní základ dotčené žaloby. S výhradou ověření

předkládajícím soudem se tedy zdá, že taková právní úprava podle všeho zajišťuje rovné zacházení s řízeními o platebním rozkazu, která jsou založena na vnitrostátním právu a s obdobnými řízeními, která jsou založena na nařízení č. 1896/2006.

- 38 Pokud jde zadruhé o zásadu efektivit, vnitrostátní procesní úprava musí být považována za slučitelnou s touto zásadou, pokud nenarušuje rovnováhu, kterou nařízení č. 1896/2006 zavedlo mezi příslušnými právy žalobce a žalovaného v rámci řízení o evropském platebním rozkazu. Konkrétně vnitrostátní právní úprava, která vede k přerušení lhůty pro podání odporu proti takovému platebnímu rozkazu, stanovené v čl. 16 odst. 2 tohoto nařízení, je v souladu s touto zásadou, pokud se jeví jako odůvodněná cílem zajistit dodržování práv žalovaného na obranu, aniž ve skutečnosti nadměrně ztěžuje rychlé a účinné vymáhání dotčených nároků. Za tímto účelem musí být doba, po kterou je tato lhůta přerušena, omezena na to, co je nezbytně nutné.
- 39 V projednávaném případě vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení nijak neovlivnila aspekty připomenuté v bodě 35 tohoto rozsudku, které byly předmětem harmonizace nařízením č. 1896/2006. Stanovila pouze přerušení na omezenou dobu přibližně pěti týdnů, které odpovídalo – jak potvrdila na jednání rakouská vláda – době, během níž byla z důvodu přísné uzávěry na území státu v důsledku pandemie covidu-19 vážně narušena činnost soudů. Jak uvedla Komise ve svém písemném vyjádření, tato právní úprava mimoto neobnovila lhůty pro podání odporu, které uplynuly před nabytím její účinnosti.
- 40 S výhradou ověření předkládajícím soudem se tedy zdá, že taková vnitrostátní procesní úprava umožnila odložit vymáhání nároků pouze o několik týdnů a zároveň zajistila účinné zachování práva na podání odporu podle článku 16 nařízení č. 1896/2006, které je zásadní pro rovnováhu, o niž usiloval unijní normotvůrce.
- 41 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na otázku předkládajícího soudu odpovědět tak, že články 16, 20 a 26 nařízení č. 1896/2006 musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby se vnitrostátní právní úprava, která byla přijata v době vypuknutí pandemie covidu-19 a přerušila po dobu přibližně pěti týdnů procesní lhůty v občanských věcech, použila na lhůtu 30 dnů stanovenou v čl. 16 odst. 2 tohoto nařízení, kterou má žalovaný k podání odporu proti evropskému platebnímu rozkazu.

K nákladům řízení

- 42 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Články 16, 20 a 26 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2421 ze dne 16. prosince 2015

musí být vykládány v tom smyslu, že

nebrání tomu, aby se vnitrostátní právní úprava, která byla přijata v době vypuknutí pandemie covidu-19 a přerušila po dobu přibližně pěti týdnů procesní lhůty v občanských věcech, použila na lhůtu 30 dnů stanovenou v čl. 16 odst. 2 tohoto nařízení, kterou má žalovaný k podání odporu proti evropskému platebnímu rozkazu.

Podpisy.